

РЕШЕНИЕ

№ 985

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5001** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. Б., с ЛНЧ [ЕГН], лично и като законен представител на малолетните А. Ю. Р., с ЛНЧ [ЕГН], и Д. Ю. Р., с ЛНЧ [ЕГН], всички граждани на А., срещу Решение № 1392 от 22.05.2020г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (Д.), с което на жалбоподателите е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението на Д. е незаконосъобразно поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на закона. Нарушени били чл.8 и чл.9 от ЗУБ и чл.35 и чл.36 от АПК като административният орган не изяснил фактичката обстановка по случая и приложените документи по нарушаване на човешките права в А.. Нарушени били принципите *in dubio pro fugitive* (при съмнение случаят да се реши в полза на бежанеца) и *non refulument* (забрана за връщане на чужденеца в държава, в която са застрашени неговата свобода или живот). Не била взета под внимание наличната в средствата за масово осведомяване информация. В съдебно заседание, адв. Я., назначен по реда на Закона за правната помощ, развива доводи за това, че в държави в като А. е обичайно насилието над жени. Жалбоподателката основателно се страхувала от наказание от братята си. Несъстоятелна била тезата на Д., че съпругът

на жалбоподателката можел да я защити. Моли съда да върне преписката на административния орган за предоставяне на закрила.

Ответникът – председателят на Д., чрез юрисконсулт С. в писмена защита и чрез юрисконсулт П. в съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата. Счита, че причините в бежанската история са от семейно-битов характер, че липсват конкретни доказателства, че съпругът жалбоподателката е можел да я защити от братята ѝ, че не е налице принципът за забрана за връщане, заложен в чл.4, ал.3 от ЗУБ.

Представителят на Софийска градска прокуратура прок. К. изразява становище, че жалбата е неоснователна поради липса на предпоставките по чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало с молба от 25.10.2019г. на А. А. Б., лично и като законен представител на малолетните А. Ю. Р. и Д. Ю. Р. до Д. за предоставяне на международна закрила. На същата дата са съставени регистрационен лист (л.86) и Евродак дактилоскопна карта (л.82). Същия ден молителката е запозната чрез писмени указания, с участието на преводач от посочен от нея език, за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията ѝ, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци (л.83-85).

Предвид, че молителката е заявила молба за закрила и за двете си деца, същата е назначена на основание чл.25, ал.2 от ЗУБ за придружаващо лице, като са им назначени и адвокати с решения на председателя на НБПП (л.59-67 по делото).

Молителката е пристигнала в РБългария заедно със съпруга си през 2016г., като двете ѝ деца са родени в РБългария – през 2016г. и 2017г. При пристигането си тгогава жалбоподателката е подала молба на 26.05.2016г. в РПЦ Х., като с Решение на интервюиращ орган от 10.06.2016г. молбата ѝ за международна закрила. С решение № УП-8791 от 04.10.2019г. на интервюиращ орган при Д. молбата ѝ е отхвърлена.

В производството по настоящата молба за закрила, проведено като общо производство, с молителката е проведено интервю в присъствието на адвокат от НБПП на 27.11.2019г. (л.52-57 по делото) На интервюто жалбоподателката разказва за напускането на А. през 2016г., пристигането в РБългария, Като причина да напусне А. посочва, че е била заплашвана от тримата си братя, защото е излизала със съпруга си, не били съгласни с връзката им. Заради връзката ѝ я заплашвали, че ще я убият. Когато разбрали за връзката ѝ с Ю. я набили, удряли я, били посинили лицето ѝ, с ботуши, удряли я с тояги, като най-големият бил най-агресивен, бил я над 10 пъти. До напускането на дома ѝ през 2016г., когато избягала бременна със съпруга ѝ почти всеки ден се случвало да я бият до напускането на дома на родителите ѝ, два пъти била в болница. Медицинските протоколи, останали в А.. Лекарят ѝ казал да подаде оплакване в полицията, тя казвала, че ударите били от падане, той не вярвал. Не е подавала жалба в полицията, братята ѝ не се страхували от затвор. Не била споделила този проблем на интервюто по време на предишното производство, тъй като ѝ казали, че алжирците ги връщали насила, представила се за сирийка. Страхува се да се завърне в страната на произход, сигурна е сто процента, че ще бъде убита от братята ѝ. Други проблеми освен с братята ѝ не посочва. Искането ѝ е за закрила.

По делото е представен протокол и от интервюто на съпруга на

жалбоподателката Ю. Р. Р., който също търси закрила и му е проведено отделно административно производство и посочва аналогични причини за молбата си – проблемите на съпругата му с братята ѝ.

С решение № 1392/22.05.2020г. (л.10 и сл.) Председателят на Д. е отказал на молителката предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Административният орган е издал оспореното решение, като е приел, че за молителката и децата ѝ не са налице условията за предоставяне на закрила. Позовал се е на справката за страната на произход, на противоречие и недостоверност на бежанската история на молителката. Същата била представила изцяло нова бежанска история в това производство, като е направил сравнение с изложеното при предишното производство, в което е заявила, че е напуснала държавата по произход по социално-икономически причини и не е споменала за проблеми с братята ѝ. Посочени са и противоречия в историята, а именно първоначално е твърдяла, че не е използвала фалшива самоличност, а по-късно в хода на разговора е споделила, че се е представила за сирийка, също така са анализирани твърденията на нея и съпруга ѝ относно заплахите на братята ѝ и са открити несъвпадения. Извън извода за недостоверност на бежанската история, административният орган е приел неоснователност на молбата за закрила, тъй като тя не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила. Не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на бежански статут поради липса на преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. По отношение на заплахата от братята ѝ, тя е определена като неразбирателство между роднини и за проблеми от семеен и криминален характер, които не попадат според органа в предметния обхват на ЗУБ. Не е прието обяснението ѝ защо не е потърсила съдействие от алжирските власти, като съгласно справката алжирското законодателство предвижда, че пострадало от домашно насилие лице, трябва да посети съдебен лекар за преглед за документиране на нараняванията, както и законът предвижда до 20 години затвор за обвиняемите, в зависимост от тежестта на нараняванията или доживотен затвор. Обсъдено е наличието на програми в А. за подкрепа и защита на жени в уязвими ситуации, включително насилие. Обсъдено е и отсъствието на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като тя не е била принудена да напусне А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказване. Анализирана е обстановката в А. въз основа на справката от 29.01.2020г., която според органа не предполага наличие на въоръжен конфликт и риск за живота ѝ. Изключени са хипотези за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство е представена справка за актуалната обстановка в А. (л.131 и сл.) от 18.05.2020г.

От АСП, Д“Социално подпомагане“ – О. по делото (л.142-143) е представен социален доклад. В него се посочват данни за децата и заключение за постановяване на решение, което да защитава по най-добрия начин правата и интересите на децата А. Ю. Р. и Д. Ю. Р..

В съдебно заседание жалбоподателката поддържа, че продължава да се страхува от братята си и че се чувства застрашена в А..

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Решението е връчено на 01.06.2020г. Жалбата е подадена на 05.06.2020г., тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес

от обжалването. Поради това същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ, вр. с чл.48, ал.1, т.1, предл.2 от ЗУБ - Председател на Д.. Спазена е предвидената в закона писмена форма, решението съдържа всички изискуеми реквизити.

Молителката е била уведомена още при подаване на молбата за закрила за правата си в производството, разяснена ѝ е процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила, посочени са и организациите, от които може да търси съдействие. Интервютата са проведени с преводач на разбираем от нея език. Осигурен е адвокат, на нея и малолетните деца, като е взето становище от съответната дирекция „Социално подпомагане“.

Чрез приложената в административното производство справка за А. са събрани актуални данни за ситуацията в страната.

В обжалваното решение, обратно на изложеното в жалбата, са обсъдени всички изложени от молителката факти и обстоятелства, като е обсъдено защо не се приема заявения от нея страх от преследване от братята ѝ, като преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Обсъдена е обстановката в страната и аргументирано е прието, че тя не представлява въоръжен конфликт и риск за жалбоподателката.

Съдът намира, че по отношение на жалбоподателката А. А. Б. обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон и с целта на закона. По отношение на децата ѝ А. Ю. Р. и Д. Ю. Р., решението е необосновано.

Съображенията за това на съда са следните:

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За това какво представлява “преследване” по смисъла на закона е дадена легална дефиниция в нормата на чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ, а именно - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Важно е да се подчертае, че е необходимо преследването да е характерно не поначало за страната, а да е било насочено към конкретно лице, търсещото закрила. Затова и твърденията на търсещото закрила лице – „бежанската история“ - следва да се преценяват конкретно и индивидуално.

Съдът намира, че в конкретния случай, представената от молителката лична бежанска история при производството по новата ѝ молба, не съдържа такива обстоятелства, които да могат да попаднат в обхвата на понятието „преследване“ по смисъл на чл.8, ал.1 от ЗУБ по някоя от причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Правилно органът е приел, че конфликтът с братята ѝ има битово-криминален характер и не следва да бъде определян като преследване, обуславящо статут на бежанец – осъществено от страна на държавата, от партии или държавни организации

или недържавни субекти, срещу които да не се предоставя закрила в държавата на произход, като преследването да е заради раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Още повече жалбоподателката не е потърсила съдействие от алжирските власти, за да се приеме, че държавата не може да се справи с подобно насилие спрямо гражданите си. Съдът намира за правилен и обоснован от доказателствата по делото извода на ответника, че представените от молителката факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на бежански статут за нея по чл.8 от ЗУБ.

Съдът счита също така, че правилно административният орган е приел в оспореното решение, че за жалбоподателката липсват предпоставки за предоставянето и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. В изложената от молителката бежанска история не се откриват факти и обстоятелства, които да изпълват някоя от хипотезите на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Тя не твърди в държавата си на произход да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Справките за страната на произход, представени в хода на административното и на съдебното производство, не обуславят предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката. От същите става ясно, че въпреки наличието на известни политически проблеми и граждански протести, състоянието на сигурността в А. е сравнително стабилно и не е налице въоръжен конфликт, като обстановката в родното място на кандидатката [населено място] е спокойна. Анализът на спазването на човешките права сочи на известни репресии срещу антиправителствени улични протести на „Х.“ и алжирски медии, към които жалбоподателката няма съпричастност.

С оглед казаното по-горе, правилно е оспореното решение и в частта относно отаза от предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката поради липсата на предпоставките на всяка от хипотезите на чл.9, ал., т.1, т.2 и т.3 от ЗУБ.

Що се отнася до децата на молителката: В оспореното решение липсват конкретни мотиви и преценка на личното положение на децата на жалбоподателката, като административният орган не е преценявал (поотделно за тях) както личното им положение, опасностите и рисковете по отношение на тях при евентуалното им завръщане в страната по произход, с оглед актуалната обстановка в А., представляват ли по уязвима група, в това число в контекста на новопредставената от нея история за насилие спрямо нея от страна на братята ѝ. Също така не е ясно преценявани ли са техните висши интереси, при разглеждане на молбите им за закрила, независимо че от процесуална гледна точка е участвала Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. и адвокат, но в решението няма такива изводи. Това прави отказа в обжалваното решение в частта за А. Ю. Р. и Д. Ю. Р. необоснован, подлежи на отмяна и връщане за ново разглеждане в тази част.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на А. А. Б., с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., срещу

решение № 1392 от 22.05.2020г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ ѝ е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

ОТМЕНЯ решение № 1392 от 22.05.2020г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, в частта му, с която на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на децата А. Ю. Р., с ЛНЧ [ЕГН], и Д. Ю. Р., с ЛНЧ [ЕГН], граждани на А. и **ВРЪЩА** преписката на председателя на Д. за ново разглеждане на молбата им съобразно указанията, дадени в решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: